

La Fe Fernàndez de la llibreria L'espolsada recomana **SEGONA PERSONA DEL SINGULAR**, de Sayed Kashua

Sayed Kashua és un palestí que escriu en hebreu, nascut a Galilea, viu a Jerusalem. Pertany a la minoria àrab que hi habita però que s'expressa i domina més l'hebreu que l'àrab fruit de l'escolarització, tot plegat una situació no sé si anòmala però si més no ben curiosa que el porta a ser considerat tan aviat un traïdor per uns o poc genuí pels altres. Periodista i guionista de renom arriba a casa nostra de l'admirada editorial, Edicions de 1984.

Aquesta és la història d'un advocat criminalista, àrab, que ha aconseguit fer-se un renom i gaudir de cert èxit i ser ben vist per ambdues comunitats. També és la història d'un treballador social àrab que cuida a un jove jueu en estat vegetatiu a qui suplanta la personalitat. Com si d'un joc dels disbarats es tractés, el jove advocat troba una nota d'amor de la seva dona dins d'un llibre de segona mà que ha comprat, aquest fet desperta l'altre jo que l'advocat amaga i el porta a la cerca desesperada del treballador social. Sé que llegit així potser sona com una mena d'esquizofrènia, és la sensació que tenia jo a mesura que avançava pàgines, però precisament, Sayed Kashua, molt hàbil, es transmet aquesta mena de sensació d'estar en terra de ningú perquè vol denunciar la recerca de la identitat per part d'uns i dels altres, per no sentir-se traïdor i per no haver de fingir ser més de qui ets perquè els altres t'acceptin. La situació de l'estat d'Israel em sembla complicada, em caldrien classes d'història durant hores i encara em perdria. On no m'he perdut ha estat en aquesta novel·la aguda, mordaç i que posa de manifest el que els passa a les persones que simplement volen viure amb tranquil·litat sense renunciar als seus orígens i que volen viure en pau el seu present sense ser utilitzats com arma propagandística. Si bé té uns protagonistes molt ben perfilats m'he enamorat dels secundaris de la novel·la: les dues mares, la del treballador social i la del jueu en estat vegetatiu; de la dona de l'advocat, la gent del despatx i com no, dels amics esnobs amb qui comparteixen sopars de sushi i vi blanc mentre debaten la manca d'identitat palestina a les escoles àrabs d'Israel.

“Avui cervesa, vaig pensar mirant el meu voltant. Avui vull ser com ells. Avui vull formar-ne part, entrar als llocs on poden fer-ho, riure com ells, beure sense haver de passar comptes amb Déu. Vull ser com ells. Alliberats, somniadors, capaços de pensar en l'amor. Com ells. Que han començat a envair-ho tot amb el convenciment que els pertany, que no senten la necessitat d'expressar-se per la seva existència, ni de dissimular la seva identitat. Com ells. Sense exàmens de fidelitat, sense proves d'acceptació, sense por de les mirades receloses. Avui vull formar-ne part sense tenir por de cometre cap delictes. Vull beure amb ells, ballar amb ells, sense la càrrega feixuga de l'infiltrat en una cultura estrangera. Sentir pertinença sense sentir culpabilitat ni traïdoria. ¿Què traeixo jo, exactament?”

Ja fa uns dies que l'he acabat i no he pogut començar cap altre llibre perquè encara hi tinc la ment. Gosaria dir que és una novel·la molt valenta.